

Is dit het ware Israël?

Moeten we alles maar goedkeuren
wat Israël doet?

Van wie is het Land eigenlijk?
Welke houding past ons?

Christenen hebben vaak moeite om hun houding ten opzichte van Israël te bepalen. Door de invloed van de wereldse media zijn ze beïnvloed en verruilen ze de 'tale Kanaäns' voor de 'taal van de wereld'. Als Israël wordt aangevallen met raketten uit de Gazastreek, zwijgen de media, maar als Israël zich verdedigt en terugslaat wordt dat vaak wel vermeld 'omdat Israël vanuit Gaza aangevallen zou zijn.' (Ongemerkt wordt gesuggereerd dat Israël misschien helemaal niet aangevallen is...) Of de opmerking 'oog om oog, tand om tand' wordt toegepast op de Israëlische verdediging. Niemand uit grote waardering voor het geduld van de Israëlische regering, die de dagelijkse aanvallen vanuit Gaza lijdzaam aanziet en af en toe een gerichte tegenaanval uitvoert op de plaats vanwaar de raketten afgevuurd zijn. Niemand schijnt zich af te vragen hoe de 'arme' bevolking in Gaza over zoveel raketten kan beschikken.

Nee, dit Israël liefhebben, of waarderen, of vriendschappelijk benaderen, is niet populair. Om niet in conflict te raken met een aantal teksten in de Bijbel, verzinnen we soms de smoes, dat dit Israël niet het Israël van de Bijbel is, of niet het ware Israël, of niet het Israël zoals God het bedoeld heeft.

Het ware Nederland

Ons eigen koninkrijk der Nederlanden bestaat sinds 1830 en de eerste koning van dit koninkrijk was Willem II. Stel dat hij plotseling uit zijn graf zou opstaan en in Nederland zou rondlopen, dan zou hij zich

Zo zag Nederland er omstreeks 1830 uit.

ernstig verwonderd afvragen of dit land met belangrijk exportproduct een abortusboot wel echt Nederland is. En als hij ons hierover zou aanspreken, zouden we zeggen: 'Natuurlijk is dit Nederland, kent u soms een ander land dat Nederland heet?'

Als Nederland – na al die jaren, met een afsluitdijk die de Zuiderzee tot IJsselmeer maakt waarin nu de Noordoostpolder en de Flevopolder liggen en met grote dijken in Zeeland en heel veel gekleurde Nederlanders en mensen die nauwelijks Nederlands spreken en geen grenzen meer en geen oorlog meer met onze toenmalige grote vijand België – nog steeds Nederland is, waarom zou het huidige Israël dan Israël niet zijn?

De leer dat Israël niet Israël is, is bijna net zo oud als de Kerk zelf. Al heel vroeg begonnen de leiders van de Kerk te verkondigen dat Israël niet meer Israël is, maar dat de Kerk nu het ware Israël was. Daarom kon Israël zelf niet meer Israël zijn...

Het ware Israël

Wat is het 'ware Israël'? Heeft God nagedacht over het tijdstip waarop Hij zijn zoon naar de wereld zond? Wat was de juiste tijd om 'te verkondigen het aangename jaar des Heren'? (Lucas 4:19)

Had God niet beter een ander tijdstip kunnen kiezen, bijvoorbeeld de tijd van koning David, of koning Salomo. Toen was het één volk, rijk en sterk en met een prachtige tempel. Oh nee, in de tijd van David was er nog geen tempel. David mocht de tempel niet bouwen, hij had te veel bloed aan zijn handen. Salomo kreeg wel toestemming; hij bouwde een prachtige tempel, maar later boog hij zich voor de afgoden van zijn vrouwen. Nee, dit lijkt niet op het ware Israël.

Hoe was het ten tijde van de Here Jezus? Het volk was niet compleet. Velen waren nooit uit de ballingschap teruggekeerd en anderen waren vrijwillig naar het buitenland vertrokken. Slechts een klein deel woonde in het land, dat geen zelfstandige natie was. Het was eigendom van een heleboel overheersers geweest en nu

Israël in de tijd van Jezus.

was het van de Romeinen. De Romeinen hadden een machtig, schijnbaar onverslaanbaar rijk gevestigd en dat kostte veel geld. Dat geld haalden ze via belastingen binnen.

Deze belastingen konden oplopen tot 33% op graan en zelfs 50% op fruit en daarbij kwamen dan nog de hoofdelijke belasting, belasting op handel (soort BTW), marktbelasting en tempelbelasting. Herodes Antipas verkocht

het recht om visvergunningen te verstrekken aan de hoogste bieder. De belastinginnehmer die het meest voor dit recht had geboden, moest zijn investering terugverdienen door de Galileese vissers hoge belastingen te laten betalen. Als de arme vissers geen visvergunning konden betalen, leenden ze geld bij de belastinginnehmer en zo bleven ze hun leven lang afhankelijk van de geldschieder.

Er heerste grote armoede in het land. Het Nieuwe Testament spreekt herhaaldelijk over honger. *'Geef ons heden ons dagelijks brood...'* Honger is bij ons vaak 'trek in iets lekkers', maar in die tijd hadden velen echt honger. Was dit het ware Israël?

Het land werd bestuurd door een koning, die zwaar gestoord was: Herodes Antipas. De hoogste geestelijke leider in Jeruzalem, was de hogepriester, maar die was een marionet van Rome. Hij werd door Herodes aangesteld en vaak ging het hogepriesterschap naar de hoogste bieder. De hogepriester bekleedt volgens Gods instelling zijn ambt voor het leven, maar niet in die tijd. Hogepriesters volgden elkaar in rap tempo op.

Hoe kan Lucas 3:2 zeggen: *"onder de hogepriesters Annas en Kajafas, kwam het woord Gods tot Johannes..."* als er maar één hogepriester kan zijn? Na de dood van de Hogepriester moest zijn oudste zoon hem opvolgen, maar in die tijd ging het anders. Gods geboden werden met voeten getreden. Een grote gemeenschap verbleef in de woestijn omdat ze de religieuze machthebbers onder leiding van de 'valse' Hogepriester niet erkenden.

Er waren hoeren in het land, wat streng verboden was. Jezus ging herhaaldelijk tekeer tegen de geestelijke leiders, ze waren blind en verdrukten weduwen en wezen, ze waren hoogmoedig en inhalig. We lezen zelfs in Johannes 1:48:

"Jezus zag Natanaël tot Zich komen en zeide van hem: Zie, waarlijk een Israëliet, in wie geen bedrog is!"

Dat was voor Natanaël een compliment, maar het was ook een aanklacht tegen de andere Israëlieten. Het was een grote belediging voor de andere discipelen. Was dat dan het ware Israël?

Wie volhoudt dat het huidige Israël niet het 'ware Israël' is, moet eerst eens op zoek gaan naar bewijs dat Israël ten tijde van de Here Jezus wél het ware Israël was. Of was het Israël in de woestijn met het gouden kalf en de koperen slang het 'ware Israël'?

En daar komt nog bij, dat niemand van de Joden de 'Messias' wenste te (h)erkennen, terwijl het er duimendik bovenop lag, dat Jezus hun Messias was.

De verborgen Messias

Was Jezus herkenbaar, of niet? Was Jezus als Messias herkenbaar, of wilde hij zelf niet herkend worden?

Jezus deed veel wonderen en tekenen en toch was hij voor velen onherkenbaar. Dit gold zelfs voor zijn eigen neef, Johannes de Doper, die zo mooi over Hem gesproken had als de Zoon van God:

De volgende dag zag hij Jezus tot zich komen en zeide: Zie, het lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Deze is het, van wie ik zeide: Na mij komt een man, die vóór mij geweest is, want Hij was eer dan ik. En zelf wist ik niet van Hem, maar opdat Hij aan Israël zou geopenbaard worden, daarom kwam ik dopen met water. En Johannes getuigde en zeide: Ik heb aanschouwd, dat de Geest nederdaalde als een duif uit de hemel, en Hij bleef op Hem. En ik kende Hem niet, maar Hij, die mij gezonden had om te dopen met water, die had tot mij gezegd: Op wie gij de Geest ziet nederdalen en op Hem blijven, deze is het, die met de heilige Geest doopt. En ik heb gezien en getuigd, dat deze de Zoon van God is. (Johannes 1:29-34)

Johannes heeft getuigd dat Jezus de Zoon van God is, maar even later, in de gevangenis, stuurde hij zijn discipelen erop uit om te vragen:

En Johannes riep een tweetal van zijn discipelen tot zich en zond hen naar de Here om te zeggen: Zijt Gij het, die komen zou, of hebben wij een ander te verwachten? (Lucas 7:19)

Niet alleen zijn eigen neef en wegbereider twijfelde eraan wie Jezus nu eigenlijk was. Ook de mensen om hem heen, wisten het niet. Ze hielden hem wel voor een profeet:

Hij vroeg hun en zeide: Wie zeggen de scharen, dat Ik ben? Zij antwoordden en zeiden: Johannes de Doper, anderen: Elia, weer anderen, dat een der oude profeten was opgestaan. Hij zeide tot hen: Maar gij, wie zegt gij, dat Ik ben? Petrus antwoordde en zeide: De Christus Gods. En Hij vermaande hen nadrukkelijk en beval hun dit niemand te zeggen. (Lucas 9:18-21)

Het was dus niet alleen voor de massa verborgen wie Jezus was, ook de discipelen wisten het niet, op Petrus na. Van wie had Petrus dit gehoord? Van niemand, want niemand wist het. Het was hem volgens de Heer door God zelf geopenbaard: *'vles en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar mijn Vader, die in de hemelen is.'* (Mattheüs 16:17)

Direct hierna verbood Jezus hen om dit bekend te maken. Hoe kon het volk hem dan herkennen als de waarheid niet bekendgemaakt mocht worden? Het is moeilijk te begrijpen, maar het is onderdeel van Gods plan, niet alleen voor Israël, maar voor de hele wereld.

Toen de Heer afgewezen, uitgeleverd en gekruisigd werd, bad hij om vergeving voor zijn vijanden, want *'zij weten niet wat zij doen'*. (Lucas 23:34) Dit kan door Christenen uitgelegd worden als een beschuldiging aan de dommeriken, de onnozelen, de ongeïnteresseerden, de hardnekkigen die niet in de gaten hebben waar ze mee bezig zijn. Maar het hangt samen met de verborgenheid van de Messias. Het was niet de bedoeling dat Hij herkend zou worden. Daarom werd steeds weer opdracht gegeven om geen ruchtbaarheid te geven aan zijn grootse daden. Hij mocht niet herkend worden.

Het eigenaardige is, dat zelfs zijn eigen discipelen en trouwste volgelingen moeite hadden om hem te herkennen. We lezen duidelijk de verwarring bij de discipelen aan het meer van Galilea:

Simon Petrus zeide tot hen: Ik ga vissen... en in die nacht vingen zij niets... Hij nu zeide tot hen: Werpt uw net uit aan de rechterzijde van het schip en gij zult vinden... Jezus zeide tot hen: Brengt van de vissen, die gij thans gevangen hebt. Jezus zeide tot hen: Komt en houdt de maaltijd. Niemand van de discipelen durfde Hem de vraag stellen: Wie zijt Gij? Want zij wisten, dat het de Here was. (Johannes 21:3,6,10,12)

In Johannes 20 lezen we van Maria die huilend bij het graf staat en twee engelen ziet. Daarna ziet zij de opgestane Heer die haar vraagt: *"Vrouw, waarom weent gij?"*

Wie zoekt gij?" En dan denkt Maria dat het de tuinman is! Ze herkent hem niet.

En dan hebben we nog twee andere discipelen waarvan geschreven staat:

En zie, twee van hen waren juist op die dag op weg naar een dorp... genaamd Emmaüs, en zij spraken met elk-ander over al wat voorgevallen was. En het geschiedde, terwijl zij daarover spraken en van gedachten wisselden, dat Jezus zelf bij hen kwam en met hen medeging. Maar hun ogen waren bevangen, zodat zij Hem niet herkennen. En Hij ging binnen om bij hen te blijven. En het geschiedde, toen Hij met hen aanlag, dat Hij het brood nam, de zegen uitsprak, het brak en hun toereikte. En hun ogen werden geopend en zij herkenden Hem; en Hij verdween uit hun midden. (Lucas 24:13,14,29,30,31)

Ze liepen de hele weg van ca. 11 km met de Here Jezus te praten, een reis van ongeveer tweeënehalf uur. Ze waren diep onder de indruk van Zijn woorden (*'Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij onderweg tot ons sprak en ons de Schriften opende?'*), maar ze hadden geen idee wie hij was, terwijl ze hem wel degelijk kenden, want het waren discipelen van de Heer.

En hun ogen werden geopend... Hadden ze de hele weg van Jeruzalem naar Emmaüs met de ogen dicht gelopen? Nee, ze hadden de ogen open, maar waren niet in staat Jezus te herkennen.

Steeds weer vraag je je af waar Christenen het recht vandaan halen, om het de Joden kwalijk te nemen, dat ze Jezus niet herkend hebben.

Gods Israël

Als dit het Israël is, dat door God waardig werd geacht om Zijn Messias daarheen te zenden, hoe halen sommige Christenen het dan in hun hoofd om het huidige Israël af te wijzen omdat het naar hun mening niet het echte Israël is? Is er ooit een echt Israël geweest? Wat is echt en wie heeft het recht om dat te bepalen?

We staan achter Israël, maar...

Ik hoor Christenen zeggen...

- dat ze wel achter Israël staan, maar niet achter de regering,
- dat ze wel achter Israël staan, maar niet achter het Zionisme,
- dat ze de Joden wel liefhebben, maar niet de staat Israël,
- dat ze wel achter Israël zouden willen staan, maar niet achter dit Israël.

Paulus schrijft in zijn brief aan Titus: *"Herinner hen eraan, dat zij zich aan overheid en gezag onderwerpen..."* (Titus 3:1) Geldt dit gebod alleen voor de tijd waarin

Titus leefde? Kunnen wij eenvoudig zeggen dat wij de Israëlsche overheid niet erkennen?

Zionisme

Zionisme is het verlangen om terug te keren naar het Beloofde Land. Tegen wie protesteren we, als we er bezwaar tegen hebben dat de Joden terugkeren naar het land dat God dit volk heeft beloofd? Protesteren we dan in beginsel niet tegen God zelf? Zeggen we dan niet dat God een fout heeft gemaakt toen Hij dit volk een stuk land gaf? Ja, eigenlijk heeft God het vanaf het begin fout gedaan door Abraham en zijn nageslacht een land te beloven.

Als we zo durven praten, zijn we praktisch afgodendienaars, die hun eigen god maken zoals zij hem willen zien.

Wie zijn wij, dat wij mogen bepalen wat wel en wat niet 'Israël' is? Als God geen onderscheid maakt en Zijn Zoon stuurt naar 'het Zijne' (Johannes 1:11) waar halen wij dan het lef vandaan om wel onderscheid te maken?

Moeten we alles goedkeuren wat Israël doet?

Het antwoord op deze veel gehoorde vraag is:

1. Wie heeft u de bevoegdheid gegeven om Israëls daden goed- of af te keuren?
2. *Oordeelt niet, opdat gij niet geoordeeld wordt.* (Mattheüs 7:1)
3. *Wat ziet gij de splinter in het oog van uw broeder, maar de balk in uw eigen oog bemerkt gij niet?* (Mattheüs 7:3)
4. *Eén is wetgever en rechter, Hij, die de macht heeft om te behouden en te verderven. Maar wie zijt gij, dat gij uw naaste oordeelt?* (Jacobus 4:12)

Nee, wij hoeven niet alles goed te keuren wat Israël doet, omdat wij niet zijn aangewezen om goed- of af te keuren. Het duidt op grote hoogmoed om Israël te willen keuren. Zijn wij keurmeesters? Hebben wij het recht om naar Israël te wijzen, of hebben wij 'boter op ons hoofd'?

Laten wij, Nederlandse Christenen, eerst onszelf en ons eigen land keuren. Zijn wij wel de ware Christenen? Dát moet onze vraag zijn, daar moeten we aan werken. En als we eindelijk zo ver zijn, dat we onszelf de ware Christenen kunnen en mogen noemen, als we dat bereikt hebben, dan zouden we misschien een oordeel over Israël kunnen uitspreken, maar de ware Christen doet dat niet, want hij mag niet oordelen...

Belofte voor Israël en voor U!

De HERE nu zeide tot Abram: Ga uit uw land en uit uw maagschap en uit uws vaders huis naar het land, dat Ik u wijzen zal; Ik zal u tot een groot volk maken, en u

zegenen, en uw naam groot maken, en gij zult tot een zegen zijn. Ik zal zegenen wie u zegenen, en wie u vervloekt zal Ik vervloeken, en met u zullen alle geslachten des aardbodems gezegend worden. Genesis 12:1-3

Israëls belang en ons eigenbelang blijken nauw met elkaar verbonden te zijn. Als we een zegen willen ontvangen, hoeven we alleen maar Israël te zegenen of 'ten zegen te zijn.' Dan zullen wij gezegend worden. Het is triest om te zien hoe weinig Christenen deze zegen willen ontvangen.

Van wie is het Land?

...want de ganse aarde behoort Mij. Exodus 19:5

We hebben nationaal recht en internationaal recht en dat is goed. Zonder recht heerst wetteloosheid. Maar boven alle wetten verheven, staan Gods wetten. En boven alle landverdelingen, geldt Gods verdeling van het land. Hij heeft de aarde geschapen en Hij heeft het recht om land toe te wijzen aan een volk.

Hij toonde zijn volk de kracht van zijn daden en gaf hun het land van andere volken. Psalm 111:6 NBV
God gaf Israël het land van andere volken, de Kanaänieten. Deze volken zijn bijna volledig verdelgd. Kanaän werd het bezit van het volk van God.

Hij deed zijn volk de kracht van zijn werken kennen door hun de erve der heidenen te geven. Psalm 111:6 NBG

Het bezit van Kanaän geldt niet tot aan de eerste verstrooiing of de tweede grote verstrooiing, maar voor altijd!

En het weideland bij hun steden zal niet verkocht worden, want dat is hun altoosdurend bezit. Leviticus 25:34

Als God het erfdeel van de heidenen aan zijn volk heeft gegeven, hebben de heidenen daar dus niets meer te erven. De wereld hoeft dat niet te erkennen, maar wij, Christenen, wel! Voor ons geldt Gods wet en Gods landverdeling.

Houding van de Kerk ten opzichte van Israël

Van oudsher is de houding van Christenen ten opzichte van Israël vijandig. Zij zijn Gods vijanden en God wil hen straffen. Wij zijn Gods vrienden en wij zullen God wel een handje helpen met het straffen van zijn vroegere volk. Bij ons in de kerk hangt een mooi kleed met daarop een geborduurd schip met 'de kruisvlag hoog in top'. Het is onderdeel van onze liederenschat: 'Scheepje onder Jezus' hoede met zijn kruisvlag hoog in top...' Het is voor ons, Christenen een lied van vertrouwen op de Here Jezus, want wij hebben Hem aan boord. Maar voor de Joden was de kruisvlag een teken van verdel-

ging. Hele Joodse gemeenschappen werden door de kruisvaarders uitgemoord, tijdens hun reis naar Palestina. En niet alleen de Joden waren de slachtoffers, ook de 'Mohammedanen' zoals die tot voor kort door ons werden genoemd.

In zijn boekje “Von den Jüden und ihren Lügen” roept Maarten Luther in de laatste alinea de machthebbers op, om als trouwe artsen te handelen: Als het heilig vuur in de beenderen is gekomen, ga met onbarmhartigheid te werk en snijd, zaag en brand vlees, aderen, beenderen en merg af. Zo moet men hier (met de Joden) ook omgaan.

Verbrand hun synagogen,

verbied alles wat ik hierboven verteld heb, dwing hen tot arbeid en ga met hen in alle onbarmhartigheid om, zoals Mozes in de woestijn deed, die drieduizend doodde, opdat niet het ganse volk in het verderf gestort werd. Ze weten waarachtig niet wat ze doen, en ze willen het als bezeten lieden ook niet weten, horen of leren. Daarom kan men hier geen barmhartigheid uitoefenen, door hen in hun wezen te sterken. Wil dit niet helpen, dan moeten we hen als dolle honden weggagen, opdat wij geen deel hebben aan hun gruwelijke lastering en aan alle laster, en met hen Gods toorn verdienen en verdoemd worden. Ik heb het mijne gedaan, een ieder zie toe hoe hij het zijne kan doen...
Martin Luther

Gelukkig heeft de Lutherse Wereldfederatie hier in 1983 afstand van genomen, maar het gif huist nog in de aderen van veel gelovigen.

Onze houding ten opzichte van Israël

We laten de houding van de Kerk der eeuwen achter ons en verdiepen ons in wat God van ons verlangt als het om Israël gaat. Heeft Israël een door ons erkende bijzondere plaats in de wereld? Is het volk Israël een volk dat een bijzondere plaats onder de volken inneemt? Wie denken ze eigenlijk wel dat ze zijn, om zo apart te zijn?

Wel, het antwoord is eenvoudig: God zelf heeft hen apart gezet, uitverkoren, om Zijn volk te zijn als zegen voor de hele wereld.

Want, zo zegt de HERE der heerscharen, wiens heerlijkheid mij gezonden heeft, aangaande de volken die u uitgeplunderd hebben – want wie u aanraakt, raakt zijn oogappel aan. Zacharia 2:8

Van geen enkel volk staat in de Bijbel dat het ‘Gods oogappel’ is, alleen van het volk Israël. Is dat apart genoeg? En mogen wij dan de bijzondere plaats betwisten, die God zelf gegeven heeft?

Wat verlangt God van ons?

Wat verlangt God van de wereld, van de volken? Staakt-het-vuren? Handelsbetrekkingen? Diplomatieke betrekkingen?

Ik denk dat we Gods eis goed kunnen leren uit Gods Woord. Wat verwijt God de Ammonieten en de Moabieten? Waarom mag de Ammoniet en de Moabiet niet in de gemeente des HEREN komen, zelfs niet in de tiende generatie? Zullen we er een quiz van maken?

- Omdat ze bij de uittocht uit Egypte tegen het Volk hebben gestreden.
- Omdat het Volk bij de uittocht om die landen heen moest trekken en zo een grote omweg moest maken.
- Omdat ze bij de uittocht het Volk niet met brood en water tegemoet gekomen zijn.

Een Ammoniet of Moabiet zal niet in de gemeente des HEREN komen; zelfs hun tiende geslacht zal nimmer in de gemeente des HEREN komen, omdat zij u bij uw uittocht uit Egypte op de weg niet met brood en water tegemoet gekomen zijn, en omdat zij tegen u Bileam, de zoon van Beor, uit Petor in Mesopotamië, gehuurd hadden om u te vervloeken. Deuteronomium 23:4,5

Kennelijk eist God meer van ons dan tolereren en wapenstilstand. En er staan ook beloften in voor hen die Israël zegenen:

Ik zal zegenen wie u zegenen...

Maar er staan ook beloften in de Bijbel voor hen die Israël vervloeken:
en wie u vervloekt zal Ik vervloeken

Welke keuze maakt u?

Ruud Koekkoek

Wat gebeurt er als je je brood uitwerpt over het water?

door Daniel Gwertzman

Maar Jezus gaf hem ten antwoord: 'Er staat geschreven: "De mens leeft niet van brood alleen, maar van ieder woord dat klinkt uit de mond van God."' (Mattheüs 4:4)

Ik herinner me nog levendig dat mijn vader mij als klein kind meenam naar een vijver bij ons in de buurt, om de eendjes te voeren. Ik weet nog hoe blij ik was als ik de witte boterhammen in stukjes brak en in het water gooide, en dan toekeek hoe de eendjes ze opaten. Voor mij was dat de vervulling van het Schriftwoord.

Werp je brood uit over het water, want je vindt het later weer terug. (Prediker 11:1)

Als je brood in het water gooit, wordt het doorweekt, maar het Woord van God, dat "Het Brood des Levens" wordt genoemd, wordt nooit oud en verliest nooit aan waarde.

... zo geldt dit ook voor het woord dat voortkomt uit mijn mond: het keert niet vruchteloos naar mij terug, niet zonder eerst te doen wat ik wil en te volbrengen wat ik gebied. (Jesaja 55:11)

Volgens de rabbijnse traditie slaat brood op het water werpen op liefdadigheid. De hoogste vorm van lief-

dadigheid is als de gever en de ontvanger elkaar niet kennen. Het loon voor zulke grootmoedigheid is een lang leven.

En bovenal, kleed u in de liefde, dat is de band die u tot een volmaakte eenheid maakt. (Colossenzen 3:14)

Zoals uit bovenstaande tekst blijkt, hecht het Nieuwe Testament veel belang aan de liefde, die gezien wordt als één van de bouwstenen van het geloof. *Liefde bedekt tal van zonden. (1 Petrus 4:8)*

Broeders en zusters, wij moeten God altijd voor u danken. Het past ons dit te doen, omdat uw geloof sterk groeit en uw liefde voor elkaar groter wordt. (2 Thessalonicenzen 1:3)

Waarom wordt brood zo belangrijk geacht in de Bijbel? In de moderne samenleving is dat nauwelijks het geval. En in de Aziatische samenleving zou het juist zijn om te verwijzen naar "de Rijst des Levens".

Meer dan vijfduizend jaar geleden werd brood aan de goden geofferd, volgens het Gilgamesj-epos. Vanaf die tijd is graan gecultiveerd en heeft brood een ereplaats in religieuze rituelen. De oude Egyptenaren maakten de cultivatie van graan tot de basis van hun regeringsstelsel. Tarwe en gerst stellen verschillende eisen

Tarwe

Gerst

om te groeien en worden vaak in verschillende regio's aangetroffen. In Mesopotamië gaf men de voorkeur aan gerst, die verbouwd kan worden in schrale alkalische grond. Egypte werd het land van de tarweproductie en in de gebieden daar tussenin gebruikten men het graan dat het best bij de lokale omstandigheden paste.

In de landen rond de Middellandse Zee was brood het hoofdvoedsel, de voornaamste bron van proteïnen en koolhydraten die de mens nodig heeft. Dankzij de hoge transportkosten werden import en export tot een minimum beperkt. Daarom was de hoeveelheid graan die in een gebied groeide, bepalend voor de grootte van de bevolking die onderhouden kon worden. Daarom werden sociale en economische verschillen weerspiegeld in de keuken – brood voor de armen en brood voor de rijken.

In het oude Israël maakte brood deel uit van elke maaltijd; tussen 50 en 70 procent bestond uit brood. Het Hebreeuwse woord voor brood is Lechem, wat ook voedsel in het algemeen betekent. Het houdt verband met het woord Milchamah – oorlog, omdat de verbouw van graan leidde tot handel en oorlog. De uitdrukking Lechem komt bijna 300 keer in de Hebreeuwse Bijbel voor. In het oude Israël werd meestal gerst gebruikt om brood te bakken, maar in tijden van oorlog en schaarste werden mengsels van granen voor brood gebruikt.

Je moet tarwe, gerst, bonen, linzen, gierst en spelt bij elkaar in een pot doen en er brood van bakken; dat is wat je de driehonderdnegentig dagen dat je op je zij ligt te eten zult krijgen. (Ezechiël 4:9)

Challah

Het belang van brood in de Hebreeuwse Bijbel blijkt uit het feit dat er meer dan tien namen zijn voor verschillende vormen en typen brood, zoals Lechem, Matse (brood zonder zuurdesem), Paht (een stukje brood), Kikar (ronde vorm, een groot rond brood vergelijkbaar met een pita), Oogah (rond), Rakik (dunne

wafels), Challah (challe, geperforeerde, dikke broden), Revuchah (van deeg met heet water en olie), Levivah (pannenkoekbrood), Nikkudim (gevekt/doorboord, meestal vertaald als crackers) en Tzelil (van rond/draaien).

Brood speelde een belangrijke rol in de dienst in de tabernakel en later in de tempel. De priesters baken toonbroden, die elke sabbat ververs werden. Tijdens Shavoeot (Pinksterfeest) werden twee gegiste tarwebroden in de tempel bewogen. Matse (ongegist/ongezuurd brood) werd met Pasen gegeten. Na de verwoesting van de tempel verving de tafel thuis symbolisch het Altaar en de sabbatsbroden vervingen de toonbroden. Daarom begint elke sabbatmaaltijd en elk feestmaal met brood dat met zout bestrooid wordt, ter herinnering aan het altaar waar zout een onderdeel van de offers in de tempel was.

Het toonbrood, ook bekend als het brood der tegenwoordigheid, bestond uit twaalf ongezuurde broden die in de tempel in het heilige tentoongesteld werden op de gouden tafel naast het Heilige der Heiligen. Zij symboliseerden het Verbond tussen God en zijn volk.

Elke sabbat opnieuw moet de priester twee rijen brood voor de HEER neerleggen, uit naam van alle Israëlieten. Deze verplichting geldt voor altijd. (Leviticus 24:8)

Tarwebrood was waarschijnlijk smakelijker dan gerstebrood, maar het was duurder. Volgens het boek Koningen was tarwe twee keer zo duur als gerst (2 Koningen 7:1) en volgens het boek Openbaring was het zelfs drie keer zo duur (Openbaring 6:6). Daarom zal het wel te duur geweest zijn voor de gemiddelde Israëliet. Bovendien was het voor de boeren niet mogelijk om alleen tarwe en geen gerst te verbouwen. Het planten van beide granen maakte het mogelijk om de verschillende beschikbare grondsoorten te benutten en de oogsttijden te spreiden. In de tijd vóór de koningen aten de meesten gerstebrood. Tegen de 8^e en 7^e eeuw aten steeds meer mensen tarwebrood. In de tijd van de Tweede Tempel gaf men de voorkeur aan tarwebrood als voedsel.

Waarom geld betalen voor iets dat geen brood is, je loon besteden aan wat niet verzadigen kan? Luister aandachtig naar mij, en je zult ruimschoots te eten hebben en genieten van een overvloedig maal. (Jesaja 55:2)

Toen de kinderen Israëls Egypte verlieten ten tijde van de Exodus, namen ze drie onmisbare zaken mee voor het bakken van brood: houten baktroggen (Exodus 12:34), vijzels (Numeri 11:8) en twee zware maalstenen. Om het dagelijks brood te kunnen be-

reiden, had elk huis in het oude Midden-Oosten iets om te kunnen malen. Het levensbelang hiervan werd in de Bijbelse wet erkend, omdat het verboden was de onderste of de bovenste molensteen als onderpand voor een lening te nemen (Deuteronomium 24:6). Zonder deze molen zou een gezin letterlijk omkomen van de honger.

Duizenden jaren lang heeft elke huishouding haar graan dagelijks vers gemalen uit de eigen graanvoorraad. Malen was dagelijks werk. Tot de ontwikkeling van commerciële molens was dit de taak van de vrouwen, terwijl dorsen en wannen mannenwerk waren. Bovendien noemt het boek Spreuken dit als één van de taken van een *sterke vrouw* (NBV) of een *degelijke huisvrouw* (NBG). Zij is meer waard dan edelstenen. *Zij staat op, als het nog nacht is, zij geeft haar huis het voedsel, haar dienstmaagden haar deel.* (Spreuken 31:15)

Het belang van deze rol van verzorger wordt ook in het Nieuwe Testament gevonden in de gelijkenis van de getrouwe rentmeester in Lucas 12:42. In de rabbijnse literatuur heeft een huisvrouw zeven huiselijke activiteiten: malen, bakken, wassen, koken, haar kinderen voeden, de bedden opmaken en wol spinnen.

Het zwaarste werk was waarschijnlijk het malen. De vrouw die de molen bediende, moest knielen, met haar schouder en neus bijna evenwijdig aan de grond, terwijl ze maalde. Dit werk veroorzaakte vaak grote druk en pijn in de knieën, tenen, heupen en de onderrug. Eén uur werk leverde ongeveer acht ons meel, genoeg voor twee personen die 500 gram per dag aten. Een gezin van vijf personen vereiste dus elke ochtend minstens drie uren malen.

Het belang van brood kan men ook zien aan de bede *'geef ons heden ons dagelijks brood'* in het Onze Vader. Als de Heer ons het dagelijks brood niet geeft, verhongereren we.

Het brood dat jullie staande houdt wordt schaars: tien vrouwen zullen aan één oven genoeg hebben om er hun brood in te bakken en ze zullen met afgepaste rantsoenen thuiskomen. Jullie zullen te eten hebben, maar nooit verzadigd raken. (Leviticus 26:26)

Brood was een elementair onderdeel van een maaltijd en de uitdrukking om het brood te eten (Genesis 31:54 Naardense Bijbel) betekent het delen van een maaltijd. In het Nieuwe Testament lezen we de uitdrukkingen 'het breken van het brood' in Johannes 21:13.

Dit was bij Jezus de normale gang van zaken voor de maaltijden, inclusief het laatste avondmaal en de eerste Christenen zetten dit voort in hun dagelijkse gemeenschap, die de Maaltijd des Heren werd genoemd.

Elke dag kwamen ze trouw en eensgezind samen in de tempel, braken het brood bij elkaar thuis en gebruikten hun maaltijden in een geest van eenvoud en vol vreugde. (Handelingen 2:46)

Koning Salomo bidt in het boek Spreuken niet om armoede of rijkdom, maar om wat hij nodig heeft aan voedsel.

Houd me ver van leugen en bedrog. Maak me niet arm, maar ook niet rijk, voed me slechts met wat ik nodig heb. Want als ik rijk zou zijn, zou ik u wellicht verloochenen, zou ik kunnen zeggen: 'Wie is de HEER?' En als ik arm zou zijn, zou ik stelen en de naam van mijn God te schande maken. (Spreuken 30:8-9)

We worden herinnerd aan Jezus' woorden over het gebed.

...laat uw koninkrijk komen en uw wil gedaan worden op aarde zoals in de hemel. Geef ons vandaag het brood dat wij nodig hebben. (Mattheüs 6:10-11)

Wat vraagt God van ons? Eten we om te leven, of leven we om te eten? Uiteindelijk is het ijdelheid die zowel Joden als niet-Joden verhindert om verder dan brood te kijken als doel in het leven, in plaats van te beseffen dat het God is, die het ware voedsel biedt voor al onze noden. Uiteindelijk is Hij het, die alles mogelijk maakt.

Als de HEER het huis niet bouwt, vergeefs zwoegen de bouwers; als de HEER de stad niet bewaakt, vergeefs doet de wachter zijn ronde. (Psalm 127:1)

Het is het Woord des Heren dat ons tot gids is en onze ziel verzadigt in tijden van droogte:

De HEER zal je voortdurend leiden, hij zal je verkwikken in dorre streken, hij maakt je botten sterk en krachtig. Je zult zijn als een goed bevloeiende tuin, als een bron waarvan het water nooit opdroogt. (Jesaja 58:11)

...maar het woord van de Heer blijft eeuwig bestaan.' Dit woord is het evangelie dat u verkondigt is. (1 Petrus 1:25)

Een brief van Shlomo Hizak uit Jeruzalem

Jeruzalem, 16 oktober 2012

Geliefde vrienden,

Onze feestdagen zijn voorbij. Het was een zegenrijke ervaring om alle feesten samen met onze familie, vrienden en kennissen uit Israël en andere landen te vieren. Het was ontroerend om de vele pelgrims te zien, die naar ons land waren gekomen om hun liefde en steun voor Israël en het Joodse volk te tonen. Het was ontroerend om duizenden pelgrims door de straten van Jeruzalem te zien lopen met Israëlische vlaggen en spandoeken met de woorden: "Israël, we staan naast je, je bent niet alleen."

De overlevenden van de volken die Jeruzalem hebben belaagd, zullen dan jaarlijks naar de stad komen om de HEER van de hemelse machten als koning te vereren en het Loofhuttenfeest te vieren. Zacharia 14:16

Er was grote harmonie tussen Joden en Christenen die door de straten van Jeruzalem liepen tijdens het Loofhuttenfeest. We konden de tranen vanwege het verleden met vele jaren vervolging en leed van onze ogen wissen. We leven in deze grote profetische tijd van herstel en vervulling van de profetie, die Zijn Woord bevestigt. Dank God voor Zijn trouw en voor de beloften van Zijn eeuwig Woord.

Dit is al jarenlang de visie van mijn leven, te midden van al mijn werkzaamheden als het drukken van het Woord en het Goede Nieuws verspreiden in Sion en veel andere landen. De grote roeping kwam in mijn leven, dat het nu tijd is om een brug te slaan en het verleden te overwinnen. Het werd de visie van mijn leven, als een nieuwe boodschap. Velen hebben gevraagd waarom deze verandering plaatsvond. Ik heb mijn leven gewijd aan het verspreiden van de kennis van Zijn Woord onder de naties en aan begrip van Zijn liefde en Zijn roep voor Zijn volk Israël. Na alle jaren van strijd zien we met eigen ogen een hoopvol begin. Vandaag zoeken beide gemeenschappen oprecht naar hun wortels en kijk... ze vinden gemeenschappelijke geschiedenissen.

Vanwege onze financiële situatie kan onze jaarlijkse conferentie in Nederland en in Duitsland niet doorgaan. We hebben uw gebeden en steun meer dan ooit nodig in deze bijzondere tijd, om de beloften in Zijn Woord te realiseren.

Zij zullen zich niet tevergeefs afmatten en geen kinderen baren voor een verschrikkelijk lot. Zij zullen, met heel hun nageslacht, een volk zijn dat door de HEER is gezegend. Ik zal hun antwoorden nog voor ze mij roepen, ik zal hen ver-

*horen terwijl ze nog spreken.
Jesaja 65:23-24*

Shlomo Hizak

Onze conferenties in veel landen en onze Study-Tour-Seminars in Israël hebben deze boodschap van verzoening en vernieuwing gebracht. Dit is een last op mijn hart, die ik wil delen met veel Christenen in alle landen. Ik krijg vaak telefoontjes van kerkleiders en Christelijke gemeenschappen in verschillende landen met de woorden "Dank je, Shlomo, jij was de eerste die ons hielp." Nu zijn we deel geworden van deze grote openbaring die een zegen is geworden voor ons volk.

Ik open mijn Bijbel en ik lees het Woord in Psalm 126:5: Zij die in tranen zaaien, zullen oogsten met gejuich. Ik heb deze woorden ervaren met de tranen van vele jaren. Ik ben dankbaar dat we het uur van Zijn komende oogst zien. Ik dank u, dat we dit werk samen hebben kunnen volbrengen. U maakte het mogelijk om al die Bijbels te drukken. Ja, dit was een last met veel tegenslagen. Toen de roep in ons hart kwam om de Bijbels te drukken, leek het onmogelijk, maar met Zijn hulp was het mogelijk. Loof de HEER, alle volken, prijs hem, alle naties: zijn liefde voor ons is overstelpend, eeuwig duurt de trouw van de HEER. Psalm 117

Ik schrijf u deze brief met grote dank voor al uw hulp en gebeden en ik vraag u om me te helpen zodat ik kan doorgaan met het drukken van het Woord en doorgaan een zegen en troost in Sion te zijn.

Tijdens de feestdagen ontving ik bloemen met de dank van ons Children's Care Center: "We danken u, Shlomo, want u en uw vrienden hebben ons geholpen. We hebben het hoofd boven water kunnen houden. We konden terugkeren naar onze ouders en ons huis." Ik wilde u dit vertellen. Dit was zo bijzonder voor me en het maakte mijn Joodse feesten in Israël bijzonder vreugdevol.

Prijs de HEER, mijn ziel, prijs, mijn hart, zijn heilige naam. Prijs de HEER, mijn ziel, vergeet niet één van zijn weldaden. Psalm 103:1-2

Ik wil u Zijn zegen toewensen. U hebt het mogelijk gemaakt. U bent uitgekozen om deelgenoot te zijn in Zijn grote wijngaard.

Om Sions wil,

Shlomo Hizak

Boek en eBook: Bijbelstudie en Vervolgstudie

Bijbelstudie

We hebben een prachtige Bijbelstudie. Deze kost incl. verzending binnen Nederland € 42,00. Deze studie bevat 14 lessen. Elke les wordt afgesloten met een vragenlijst, die u kunt invullen. Als u de vragen van alle lessen hebt beantwoord en opgestuurd, krijgt u een certificaat uit Jeruzalem.

Deze Bijbelstudie is nu ook leverbaar als eBook. Een eBook is ontworpen voor een eReader, maar u kunt het ook lezen op een iPhone, Smartphone enz. Ook op uw computer kunt u het lezen via het gratis programma Adobe Digital Editions (hieronder afgebeeld), dat u even moet downloaden en installeren. De Bijbelstudie als eBook bevat dezelfde lessen, maar zonder vragenlijsten en bronverwijzingen. U houdt de mogelijkheid om vragen te stellen. De prijs is bijzonder laag gehouden: slechts € 9,95.

Een belangrijk voordeel van een eBook is dat u niet een heel boek hoeft door te bladeren als u bijvoorbeeld wilt weten of er iets in staat over Melchisedek. U kunt hiervoor de zoekfunctie gebruiken.

Vervolgstudie

Als u de Bijbelstudie hebt gevolgd, kunt u daarna de Vervolgstudie bestellen. Deze gaat dieper op de zaken in, dan de Bijbelstudie. De prijs is € 44 inclusief verzending binnen Nederland.

Het is ook mogelijk in één bestelling zowel de Bijbelstudie als de Vervolgstudie te bestellen. In dat geval is de prijs € 79,- inclusief verzending binnen Nederland.

De Vervolgstudie is nu ook als eBook beschikbaar voor slechts € 9,95.

Samenvattend: Beide studies, de Bijbelstudie en de Vervolgstudie, zijn in gedrukte vorm te koop.

Beide studies zijn vanaf nu ook als eBook leverbaar.

Voordelen van eBooks:

- goedkoop te produceren
- gratis te verzenden
- makkelijk te doorzoeken
- lettergrootte aanpasbaar
- een eBook weegt niets

Bestellen

U kunt zowel de gedrukte versie als het eBook bestellen via de website, of direct via info@bijbelcentrum.org

Aanmelden

Wilt u voortaan AMI-Nieuws als pdf ontvangen, dan kunt u dat melden aan info@bijbelcentrum.org.

Als u eerst nog antwoorden op uw vragen wilt hebben, aarzel dan niet, maar stuur een e-mail.

Bijbelstudie en Vervolgstudie zijn nu leverbaar als eBook voor PC, iPad, Smartphone, Tablet e.d.

Sion en Jeruzalem

De profeet Jesaja gebruikte een metafoor van twee boodschappers, de vreugdebode Sion en de vreugdebode Jeruzalem, die samen de naderende verlossing van Israël aankondigen:

Klim op een hoge berg, vreugdebode Sion; verhef uw stem met kracht, vreugdebode Jeruzalem; verhef ze, vrees niet; zeg tot de steden van Juda: Zie, hier is uw God!
(Jesaja 40:9)

Wie zijn deze twee boodschappers? Waarom moest de één een hoge berg beklimmen en waarom moest de ander haar stem verheffen?

Wat is het verschil tussen Sion en Jeruzalem?

Sion vertegenwoordigt ons nationaal verlangen naar autonomie en onafhankelijkheid, terwijl Jeruzalem onze hoge visie voor heiligheid en geestelijke grootheid symboliseert. De vreugdebode Sion is niemand minder dan de Zionistische beweging, die het herstel van de onafhankelijkheid en soevereiniteit van het Joodse volk in hun eigen land verlangt. Deze roep wordt duidelijk in de hele wereld gehoord; het is niet nodig om de stem verder te verheffen.

Het seculiere Zionisme is echter alleen begaan met ons legitieme recht op zelfbeschikking en dat is wat alle andere volken ook voor zichzelf verlangen.

Aan de andere kant spreekt de vreugdebode Jeruzalem over terugkeer naar heiligheid, opdat we onze nationale bestemming als 'een koninkrijk van priesters en een heilig volk' zullen bereiken (Exodus 19:6). Deze vreugdebode van verlossing roept op tot herstel van Jeruzalem, onze heilige stad, en de heilige Tempel. Anders dan de vreugdebode Sion, staat ze op een 'hoge berg' - haar visioen komt van een hoog verheven standpunt. Maar haar stem is bedeesd en haar verzoek wordt niet duidelijk gehoord. De vreugdebode Jeruzalem schijnt bang te zijn om haar stem te verheffen.

De profeet heeft aanmerkingen op beide vreugdeboden. Hij berispt de vreugdebode Sion: Waarom sta je zo laag bij alle andere volken? Waarom spreek je over het alledaagse doel van de heidense volken? 'Klim op een hoge berg!' Spreek in naam van God, in de naam van Israëls heilige opdracht, in de naam van de profetische visie van verlossing voor het Joodse volk en de hele mensheid.

De profeet keert zich dan tot de vreugdebode Jeruzalem: Jij, die oproept tot terugkeer naar de heilige stad, je spreekt vanaf de juiste plaats, en verlangt je verheven idealen, maar je stem wordt niet gehoord. Je moet van de vreugdebode Sion leren en je stem verheffen en niet vrezten.

Bovenstaand artikel is overgenomen uit "Silver from the Land of Israël" over de geschriften van rabbijn Abraham Isaac HaKohen Kook. Hij was de gevierde eerste opperrabbijn van vóór het uitroepen van de staat Israël. Hij wordt erkend als één van de grootste en belangrijkste Joodse denkers van alle tijden. Zijn geschriften reflecteren de mystieke zoektocht naar onderliggende eenheid in alle aspecten van het leven en de wereld, en zijn unieke persoonlijkheid verenigde een zeldzame combinatie van talenten en gaven. Rav Kook was een vooraanstaande rabbijnse autoriteit en een actieve openbare leider, maar tegelijkertijd een diep religieus mysticus. Hij was zowel Talmoedgeleerde als dichter, origineel denker en een heilige tzaddik (rechtvaardige).

